

Δοκιμαί της Ἀντιγόνης,
ποῦ τῆς βλέπεις και παγόνεις.

Μπορείτε και 'στό Φάληρον τὸ φρέσκο σας νὰ πάρετε
κάν μόνος, Ὑψηλότατε, κἄν και μὲ τὸν πατέρα.

Μὴ σὰς λυποῦν παντάπασιν οἱ δεκαίξη ψῆροι
και μερικῶν παρτάτα...
συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν τί κόσμος ξερογλείφει
τοῦ Παλατιοῦ τὰ πιάτα,
και πόσο 'μπρός σας στίκονται μὲ τὸ λιβανιστήρι
και πόσο θυσιάζονται γιὰ κάθε σας χατήρι.

Μὴ δαίγνετε τὴν ὄψιν σας καθόλου κατηφῆ
καὶ ἂν Πρέεδρος δὲν 'βγήκατε ἀπ' ὄλους παμπηφαί,
πλὴν εἰδωλον θὰ μένετε γλυκὺ και λατρευτὸν
εἰς ὅσους παραπᾶχυναν μὲ μῶσχον σιταυτὸν.

**'Ανάστασις Λαζάρου
και τοῦ ἕψηλοῦ κολλᾶρου.**

Ἐρὸς Λάζαρε περβί... πάρτε βγάγια, βρὲ διαβόλοι...
Ἐρὸς Λάζαρε περβί... μὲς 'στὸν Βάλτο ψάλλουσι...
Ἐκυλοδήμο παραιτήθη,
τὸ Τρικουπή ἀναστήθη,

• τοὶ ποτὶς με, τοὶ σκαλὶς με,
καὶ εἰς ἀνάστασιν καλεῖς με.

Λάζαρέ μας ἔξω δεῦρο,
ποῦχεις γλώσσα, ποῦχεις νεῦρο...
'πὶς μας ταῖδες ἔκει πέρα,
ποῦ 'κοπάνιζες αἶρα ;
Εἶδα πλῆθος Λαζάρουσι,
εἶδα βάσανα και πόνους,
εἶδα Κρίστη—ὠμίμενα !—
νὰ τομπάρη σάν καὶ ἔμένα.

'Ἐτρεξα 'στὰ πρῶτα χρόνιζ
τῆς Ἀρχῆς τῆς μαλαγάνας,
ἔφαγα και μεκαρόνια
μὲ τυρὶ τῆς Παρμετζάνας.

Μοναχὸς πρωὶ και βράδου
ἔδωκα τὰ γρόσα μου,
καὶ ἔδω μὲ τῆς Λουκας λαδὶ
'ερχόμια τῆ γλώσσα μου.

Τριγυροῦσα σάν πουλί,
πούχει χάσει τὴν φωνή,
καὶ μὴ κ' ἔβγαζαν μιλίαι,
μὰ δὲν ἔβγαζαν μιλιὰ.

Δίχως βλάση καὶ κολλήχη
ἔξω τὸ νύχι μου,
καὶ 'στὸ Μόντι-Κάρλο 'πῆγα
γιὰ νὰ 'δῶ τὴν τύχη μου.

Μὰ κι' ἐκεί τ' ἀνακμπετιά,
τέρτσος ἦλθα 'στὰ χαρτιά,
πῶς πικρῶ 'στὴν ρολίνα,
μοῦ σουφρόνου μὴ στερίλινα.

Τὸν Βεζούτιο τὸν εἶδες ;
τὸν 'ρωτοῦν οἱ τσελεπήδες.
Τὸν Βεζούτιο τὸν εἶδα,
κι' αὐτὸς μύδρους εὐλοία
ἰσχορποῖσι σάν κι' ἔμεινα,
ὅταν ἦμου 'στὴν βαλβίδα.

Τράβηξε κακὰ μεγάλα
τοῦτο τὸ τρανὸ κορμάκι...
δῶστε μου νερὸ μὴ στάλα
νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι
τῆς ψυχῆς καὶ τῶν χειλίων,
καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πάλιν.

'Ἐρθε Λάζαρι ὅρι
γχορὸν τε Νούσιας ἐρί,
τοῖσι τ' κερρῶσι μερὰ νιχάλε ;
ποῖος σ' ἐκάρρωσι, μεγάλε ;
Οἱ καλοὶ συμπατριῶτες,
Γκραββαρίτικα κεφάλια,
καὶ δὲν ἔραγ' ἀπὸ τότες
νὶ ταμπούρασι, νὶ πετάλιχ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶ,
ποῦ θὰ βγάλουν μονοκούκι
τοῦ διχθόντρου μας τὸν γυῖο,
τοῦ διχθόντρου τὸ κουλούκι.

Κι' ἀκούω πρῶτα 'βγῆ 'στὸν Βάλτο μὲ βιολιά καὶ μὲ κλαρίνα
τότες κάληπθ θὰ τοῦ βάλουν κι' ἔδῳ μίσα 'στὴν Ἀθήνη,
κι' ὕστερα 'στὸ κράτος ἔλο, τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο,
καὶ θὰ γίνῃ τὸ Τρικούπη σάν τὸ Μπουλακ'εὶ τὸ Γάλλο.

"Αἶντε πέρα βγαίν νὰ ντέρρα,
νὰ κλι φθάν' ἡ Κορονάρα,
'τρόμαξε γιὰ τὸ Τρικούπη καὶ τὸ Μπαρμπαν-Ντελιγιάντιν
κι' ἀρματώθη μὲ ριβόλβερ, μὲ σπαθὶ καὶ γιαντζακί,
καὶ παχθίνει κάθε τόσο 'στὸ Βουλή παρεξουσιῶ
καὶ φαγόνεται νὰ πάρη τὸ Προϋπολογισμῶ.

'Τρόμαξε καὶ τὸ Παλάτι γιὰ τὸ νέο Μπουλακ'εὶ
καὶ παράδες λὲν πῶς στίλνει τὸ Μίνιστρο τὸ Σκουζ'εὶ
νὰ μὴν ἔβγῃ τὸ Τρικούπη κι' ἀρχινιστὸ τὸ κευγα
κι' ἔτσι χάση τὸ Μίνιστρο τὰ κλάθηχ καὶ ταυγά.

'Ἐρθε Λάζαρι παρῖ,
πάρ' τὴ λύρα σου, στραβί,
καὶ τραγοῦδα τίρι λίρι
'στὸ καινούριο πακαγύρι.

Πῆδα, μῖρο μ', μὲς 'στὸ Βάλτο
κι' ἔξω τὸ κουμποῦρι βγάλτο,
κι' ἀμυλάρησ' ἕνα συμπάρ
γιὰ τὸλόθο τὸ κολλάρο.

Μιά δὴλωσις μας σοδαρῶ μὲ λίγα λόγια καὶ ξερά.

Πρὸς τὴν σορῆν ἐπιτροπὴν τῶν διεθνῶν Ἀγῶνων
διαθελῶ μὲ τόνον
πῶς κι' ὁ Ρωμῆος, ἀν κι' ἀπὸ πρὶν διηθέλε τὴν σφίση
καμμάκις ἐπιτροπῆς,
ἀποχωρεῖ μὲ τοὺς λοιποὺς χωρὶς νὰ θάλη θείων
ἀπὸ περιωπῆς.

Οὐχ ἦτον τὴν εὐχοριστῶ
καὶ χάριτας τῆς χρεωστῶ,
ποῦ θέλου δὲν ἐτίμησε καὶ τοὺς καλαμαράδες
καὶ θίσι δὲν τοὺς ἔδωσε 'στῆς πῆδ καλαῖς ἀράδες.

Μοῦ φαίνεται 'στὸ Στάθιον πῶς θάταν ἐντροπή
κι' οἱ δημοσιογράφοι,
τὸ πρόστιχο σναφί,
νὰ κάθωνται κοντὰ κοντὰ μὲ τὴν ἐπιτροπὴ,
καὶ τέτοιας φάταις δίπλα τῆς Ἱ Βασιλεία νάχη,
ποῦ τώρα τώρα γιὰ πολλὰ τῆς ἔχει 'στὸ στομάχι.

'Αναθίαν κατῶς αὐτὴν ὡς σήμερα δὲν εἶδα...
ὄριστε τζάκια γιὰ τιμαῖς καὶ μοῦτρα γιὰ κεραΐδα!...
'Ακούω νὰ θέλου μοῦτσουνα σαχλά καὶ φωραλία,
ποῦ μᾶς παραφορτῶνται μὲ τὰς ἡμερησίας,
νὰ δέχωνται τὴν φιοῦρα των κοντὰ 'στὴν Βασιλεία
κι' ἴσα νὰ γίνουσι κι' ὅμοια μὲ τῶσους εὐπατριῶδας,
ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἔμπορεσι καὶ μήτε θὰ ἔμπορεῖσους
ἔνα ἕψηλ τῆς προκοπῆς καπέλο νὰ φορέσους;

'Αμμ' εἶναι τρόπος νὰ ζητῆ κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς,
τοῦ δρόμου τὸ περιτρίμμα, τὸ φαῖλον μορμολόκειον,
νὰ κάθεται 'στὸ Στάθιον κοντὰ 'στοὺς Βασιλεῖς
καὶ σταυραβίβρι νὰ γενῆ μὲ κάθε μας Πατρινοῦ;
'Ὅρασι λοιπὸν εἰς μπότικιας καληγοραζιέδων μοῦρασι
κι' εὐγε 'στῆς ευγενιστάταις φιλοκαπελαδούρασι.

'Ὁ Φασουλῆς φρόνησι τὸν βλάχα Περαλιέτο :
'εἶδες τὸν Ἀιδονόπουλο εἰς ἐκάρωσι κι' ἔφιστο ;
εἶδες ποῦ 'πῆγε κι' ἔφερε τὰ χαλοκαρινά ;
κι' ἔχει δὴ καταστῆματα μεγάλα καὶ τρανὰ
μὲς 'στοὺς μεγάλους δρόμους μας, Αἰόλου καὶ Σταθίου,
ἀνάμιστα λαμπρότατος καὶ τίγνης αἰτίου ;
μὰ καὶ 'στὰ δὲθ, βρε Περαλιῆ, φέρεται ἐπὶ δὴ φτήνη
κι' ὅλα τῆς μάλας τῆς κομῆς τὰ νέα φιοῦραχ,α.
κι' ἀπὸ τὰ δὲθ σωστὸς γκαμπὸς καὶ γκαρν ἱπποτίος βγαίνου,
ἀν ὅμως πρῶτο ἔξδουνο ἐπιθωρῆς νὰ γίνης
πρὸς τοῦ Σταθίου προχωρεῖς τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ πεζάρης πῆδ πολὺ καὶ γιὰ νὰ κἀννης κρότο.

Κι' ὁ Περαλιῆς ἀπήνησι: εὐφύχ' μου 'στὰ Πατήσια!
κμμερωσις ἴγυρις μὲς ἀπὸ τὰ Παρίσια
μὲ κάθε τῆς ἀνοίτικος περίρημο στολίθι
κι' ἔκοβε καὶ ἐναῖθεσε μαριόλιχο φαλλίδι,
κι' εἶπα γαρῶ 'στὸν ἀχμῶν, γαρῶ καὶ 'στὴν προγᾶστορ,
ὅπου ἔμπορεῖ καὶ ράβεται εἰς τίτοιον πρωτομᾶστορ.